Stuk **1024** (2006-2007) – Nr. 3

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

30 januari 2007

ONTWERP VAN DECREET

houdende de subsidiëring van gemeente- en provinciebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor het voeren van een Sport voor Allen-beleid

HOORZITTING

VERSLAG

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media uitgebracht door de heer Bart Caron

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche.

Vaste leden:

de heren Erik Arckens, Johan Deckmyn, Werner Marginet, mevrouw Marie-Rose Morel, de heer Jurgen Verstrepen;

de heren Carl Decaluwe, Stefaan De Clerck, Steven Vanackere, Johan Verstreken;

de heer Bart Caron, mevrouw Els Robeyns, de heer Dany Vandenbossche;

de dames Margriet Hermans, Laurence Libert, de heer Herman Schueremans.

Plaatsvervangers:

de dames Hilde De Lobel, Marijke Dillen, de heren Pieter Huybrechts, Freddy Van Gaever, Frans Wymeersch;

de dames Vera Jans, Sabine Poleyn, Tinne Rombouts, de heer Johan Sauwens;

mevrouw Michèle Hostekint, de heren Jan Roegiers, André Van Nieuwkerke;

mevrouw Patricia Ceysens, de heren Marnic De Meulemeester, Sven Gatz.

Toegevoegde leden:

de heer Jos Stassen;

de heer Jan Loones.

Zie:
1024 (2006-2007)
– Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Amendementen

INHOUD

Blz.

I. UITEENZETTING DOOR DE HEER BART VANREUSEL, VOORZITTER, EN DE HEER FRANK BULCAEN, LID VAN DE VLAAMSE SPORTRAAD 4

II. UITEENZETTING DOOR DE HEER TOM POPPE, DIRECTEUR SPORT VLAAMSE SPORTFEDERATIE (VSF)..... 6

III. VRAGEN VAN DE COMMISSIELEDEN EN ANTWOORD VAN DE SPREKERS 7

IV. UITEENZETTING DOOR DE HEER DANY PUNIE, VOORZITTER VAN HET VLAAMS INSTITUUT VOOR SPORTBEHEER EN RECREATIEBELEID (ISB)..... 10

V. UITEENZETTING DOOR DE HEER HERMAN VAN DRIESSCHE, ALGEMEEN DIRECTEUR VAN DE STICHTING VLAAMSE SCHOOLSPORT (SVS)..... 11

VI. UITEENZETTING DOOR MEVROUW HILDE PLAS, STAFMEDEWERKER VAN DE VERENIGING VAN VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN (VVSG)..... 13

VII. VRAGEN VAN DE COMMISSIELEDEN EN ANTWOORD VAN DE SPREKERS 16

Bijlage: Schriftelijk standpunt van de Vereniging van Vlaamse Provincies 19

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media organiseerde op 9 januari 2007 een hoorzitting over het ontwerp van decreet houdende de subsidiëring van gemeente- en provinciebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor het voeren van een Sport voor Allen-beleid.

I. UITEENZETTING DOOR DE HEER BART VANREUSEL, VOORZITTER, EN DE HEER FRANK BULCAEN, LID VAN DE VLAAMSE SPORTRAAD

De heer Bart Vanreusel: De Vlaamse Sportraad bracht op 26 juni 2006 advies uit op de toenmalige tekst. Wellicht is die tekst inmiddels op een aantal punten gewijzigd.

Dit ontwerp van decreet behandelt een belangrijke materie: de aandacht van Vlaanderen voor een breed bewegingsstimulerend beleid. Al meer dan 150 landen voeren een bewegingsstimulerend beleid. Vlaanderen was een van de eerste landen om bewegingsstimulering beleidsmatig te ontwikkelen. De eerste voorlopers van dit decreet dateert uit de jaren zeventig. Het decreet is geregeld geactualiseerd. Wij waarderen de aandacht van de overheid voor een stimulerend sportbeleid voor de hele bevolking. Dat is een goede zaak. Het hoort zo te blijven en moet continu verbeteren.

Er zijn verschillende initiatieven genomen om dit decreet te actualiseren. In 1999 door toenmalig minister Luc Martens en in 2002 door toenmalig minister Johan Sauwens. Minister Bert Anciaux heeft de draad in 2004 weer opgenomen. Dat ging gepaard met een nooit eerder geziene consultatie van het veld. Wij vinden dat een positieve ontwikkeling. Meerdere instanties zijn meermaals geconsulteerd. Met dit initiatief krijg het Sport voor Allen-idee voor het eerst een eigen decreet. Het decreet verankert het lokale niveau in het sportbeleid. Het feit dat het begrip Sport voor Allen in de decreettitel gebruikt wordt, is positief.

Administratieve vereenvoudiging is een van onze stokpaardjes.

De heer Frank Bulcaen: Administratieve vereenvoudiging is één van onze stokpaardjes. De krachtige optie voor administratieve vereenvoudiging springt hier onmiddellijk in het oog. Hopelijk krijgt dit een verlengstuk in de uitvoeringsbesluiten. Administratieve vereenvoudiging ligt in het verlengde van de Vlaamse beleidslijnen. Het staat in schril contrast met de regeldrift uit het decreet voor de sportfederaties. De Vlaamse Sportraad heeft in 2005 op verzoek van de minister een adviesnota geschreven over algemene administratieve vereenvoudiging. Er komt binnenkort een nieuw advies over de administratieve vereenvoudiging voor clubs, onder het motto "De P uit de administratieve verplichting halen". We willen tot een effectieve verlichting komen zodat de clubs zich op hun kerntaak kunnen concentreren: aan sport doen.

In de definitie van Sport voor Allen hebben we bedenkingen bij de vage omschrijving "competitie op hoog niveau". Is voetbal in eerste provinciale "competitie op hoog niveau"? Het zou jammer zijn mochten competitieclubs, aangesloten bij een unitaire bond met het leeuwendeel van de verhoogde subsidies gaan lopen. De extra middelen moeten gaan naar die verenigingen die bezig zijn met Sport voor Allen. Veel zal afhangen van de gemeentelijke beleidsplannen.

De Vlaamse Sportraad vraagt een duidelijke definitie van het begrip sportvereniging. Verenigingen die occasioneel aan sport doen en al uit andere bronnen steun krijgen, zijn niet de eerste doelgroep.

De heer Bart Vanreusel: Personen die voor een sportdienst werken moeten volledig ter beschikking staan van de lokale sport. Het mag geen nevenactiviteit zijn.

We verwelkomen de aandacht voor anders georganiseerde sport voor toegankelijkheid en diversiteit. Neigt de verplichte procentuele verdeling van de middelen niet tot betutteling? Het is de enige tegenprestatie die de Vlaamse overheid vergt. De zelf ingebrachte middelen kan de gemeente naar eigen goeddunken besteden. De verdeelsleutel is daar niet op van toepassing. De eigen sportieve inbreng van gemeenten ligt meestal ver boven de minimumeisen in dit ontwerp. Dat geldt ook voor de provincies.

Het sportbeleidsplan van verenigingen is een ongewone constructie. Het is een opvangnet voor gemeenten die geen eigen sportbeleidsplan opstellen. Het is ongewoon maar goed als impuls. Het moet een tijdelijke oplossing zijn omdat gemeenten zelf werk moeten maken van een sportbeleidsplan.

De heer Frank Bulcaen: In artikel 9 wordt verwezen naar de subsidie van 800.000 euro voor het tweetalige gebied Brussel. Dat is veel geld en dat bedrag staat

niet in verhouding tot het bedrag dat ter beschikking staat van de Vlaamse gemeenten. Gezien de toestand in Brussel garandeert niets dat deze middelen naar de Vlaamse sportbeoefenaars gaan. Vijftig percent gaat naar de financiële ondersteuning van Brusselse sportverenigingen. 400.000 euro gaat naar 271 Vlaamse sportverenigingen. Er wordt getwijfeld aan dat aantal omdat de situatie van de Vlaamse sportclubs in Brussel onduidelijk blijft. Wij zouden liever extra middelen vrijmaken voor startende Vlaamse gemeenten.

Op provinciaal vlak wordt verwezen naar bovenlokale sportverenigingen, en inter- en bovenlokale samenwerking. Deze begrippen moeten duidelijk gedefinieerd worden in de uitvoeringsbesluiten. Aangezien boven- en intergemeentelijke samenwerking nu al eerder regel dan uitzondering is, moet verduidelijkt worden hoe gemeenten en provincies voort kunnen samenwerken.

Provincies moeten tien percent gebruiken om een pool van sportgekwalificeerde begeleiders te organiseren. Dat is uitstekend nieuws voor de vzw Vlaams Bureau voor Sportbegeleiding, die al twintig jaar nuttig en efficiënt werkt.

De heer Bart Vanreusel: Artikel 13 is goed van opzet. Andere verenigingen kunnen na advies van de gemeentelijke sportraad als sportvereniging erkend worden. Achter deze intentie schuilt een zeker gevaar. Het kan niet dat de Vlaamse overheid via de gemeenten een vereniging subsidieert die niet bij een Vlaamse sportfederatie is aangesloten. Veel lokale voetbalclubs hangen van een unitaire bond af. Deze unitaire bond krijgt geen subsidies van de Vlaamse overheid. Decretale subsidies zijn er enkel voor erkende sportfederaties.

Dankzij de gemeentelijke autonomie kunnen gemeenten met hun eigen middelen doen wat ze willen. De Vlaamse overheid moet consequent zijn en mag haar eigen sportbeleid niet doorkruisen. Dit ontwerp van decreet mag echter niet worden gebruikt om discussies te beslechten die op een ander echelon gevoerd moeten worden.

Artikel 14 heeft het over impulssubsidies voor startende gemeenten. Enveloppefinanciering is volgens ons de goede weg.

De kwaliteitseisen voor de sportgekwalificeerde ambtenaar zijn goed. Een voltijds sportgekwalificeerd ambtenaar moet de regel zijn. Voor kleinere gemeenten met minder dan 10.000 inwoners kan van die regel worden afgeweken. De maximumsubsidie zal voor die gemeenten immers niet volstaan. Voor gemeenten met 50.000 inwoners en meer moeten twee sportgekwalificeerde ambtenaren haalbaar zijn. Het lijkt ons een goed idee om in dit ontwerp van decreet voor een begeleidingsfunctie te zorgen, met een daaraan gekoppeld bedrag. De begeleidingsfunctie moet ervoor zorgen dat startende gemeenten op dreef raken.

De heer Frank Bulcaen: Er wordt een eenmalig shot van 800.000 euro overwogen om beleidsplannen op te stellen. Misschien is dat in eerste instantie een taak voor de inspectiediensten van Bloso. Waarom op zoek gaan bij universiteiten als we de kwaliteit zelf in huis hebben? We verwachten vooral bedenkingen van de kant van de sportfederaties bij de extra middelen voor begeleiding. Hoewel de sportfederaties misschien minder professioneel georganiseerd zijn dan gemeenten, hebben zij nooit op degelijke bedragen kunnen rekenen voor begeleiding. De Vlaamse Sportraad hoopt dat de bijkomende middelen voor begeleiding en ondersteuning bij voorkeur rechtstreeks de startende gemeenten ten goede komen.

De heer Bart Vanreusel: Dit ontwerp van decreet is essentieel voor de hele sportsector. De Vlaamse Sportraad geeft een positief advies met enkele kanttekeningen. Het ontwerp van decreet zorgt opnieuw voor evenwicht in het tweesporenbeleid. De Vlaamse Sportraad heeft altijd gepleit voor een evenwichtige behandeling van topsport en breedtesport.

Het is goed dat wordt afgestapt van erkenning van gemeenten. Het gaat alleen over subsidiëring. Erkenning van een overheid door een andere overheid is niet meer van deze tijd.

Dit ontwerp van decreet zorgt voor een grote administratieve vereenvoudiging. We zullen erop toezien dat dit voornemen ook in de uitvoeringsbesluiten terug te vinden is. Maar de planlast mag niet naar de clubs verschuiven. Gemeenten werken met professionele krachten. Clubs zelden. De clubvrijwilligers lijden nu al onder de administratieve overlast.

We staan heel positief tegenover de impulssubsidies. Het vertrouwen van de gemeenten in dit ontwerp van decreet is groot, wat een goede zaak is. Zij vormen de hoeksteen van een lokaal Sport voor Allen-beleid.

Er is wat discussie over de vraag of een lokaal sportbeleid dan wel een lokaal bewegingsbeleid gevoerd moet worden. Dit ontwerp van decreet kiest duidelijk voor een sportbeleid. Het steunpunt Sport, Beweging en Gezondheid benadrukt dat één op twee Vlamin-

gen onvoldoende beweegt. Europees en wereldwijd is er een enorm bewegingstekort. Moeten we met ons lokaal sportbeleid niet evolueren naar een lokaal bewegingsbeleid? Deze discussie moet gevoerd worden met de gezondheidssector. Waar wij voor pleiten, is om deze discussie zeker te voeren. Het kan niet dat in een modern land als Vlaanderen, gemeenten geen visie zouden hebben op lokaal sportbeleid en bewegingsbeleid.

II. UITEENZETTING DOOR DE HEER TOM POPPE, DIRECTEUR SPORT VLAAMSE SPORTFEDERATIE (VSF)

De heer Tom Poppe: Vooraleer in te gaan op de inhoudelijke aspecten van het ontwerp van decreet lokaal Sport voor Allen-beleid, wil ik de opmerkelijke gang van zaken meegeven bij wat vooraf ging aan dit ontwerp van decreet. In 2004 werd onder impuls van de VSF en het Bloso, het Overlegplatform Sport voor Allen in het leven geroepen. Dit platform had en heeft nog steeds de bedoeling om vanuit een gezamenlijke visie, voor de minister, uitgangspunten en prioriteiten te formuleren van alle betrokken sportactoren in verband met het te voeren Sport voor Allen-beleid. Voor het eerst in de geschiedenis van het Vlaamse sportbeleid werkten vertegenwoordigers van het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB), de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP), de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), de Stichting Vlaamse Schoolsport (SVS), het kabinet Sport, Bloso, de Vlaamse Trainersschool en de Vlaamse Sportfederatie gedurende ettelijke maanden samen aan een gezamenlijke visienota en bijhorend Actieplan Sport voor Allen. Een van de belangrijkste thema's die in de nota werd uitgewerkt draagt de titel "Uitbouwen van een lokaal Sport voor Allen-beleid". Dit thema bevat de uitgangspunten en prioriteiten van wat alle sportactoren als basis zagen voor een nieuw decreet lokaal Sport voor Allen-beleid. Het was dan ook zeer verwonderlijk om vast te stellen dat daarnaast, langs de kant van het kabinet Sport, ijverig werd gesleuteld aan een eigen voorstel van decreet. We juichen het toe dat het kabinet Sport ook hier alle actoren afzonderlijk van dichtbij bij heeft betrokken. Toch vinden we dit een heel eigenaardige gang van zaken. We betreuren dat de voorstellen en uitgangspunten van het overlegplatform Sport voor Allen, het veld, die gebaseerd zijn op de dagelijkse sportpraktijk en -realiteit, niet explicieter werden opgenomen in het ontwerp van decreet dat hier vandaag wordt besproken.

Wanneer we het ontwerp van decreet globaal bekijken, vinden we het positief dat er voor de uitvoering van dit nieuwe decreet substantieel in bijkomende financiële middelen wordt voorzien. Bovendien leiden we uit het ontwerp af dat er bijkomende middelen bestemd zijn voor de sportclubs en de ruime groep van sporters. Dat vinden we positief, al kom ik hier later op terug om er een aantal kanttekeningen bij te plaatsen. Goed vinden we ook het principe dat voor elke euro die de Vlaamse overheid subsidieert, de lokale overheid een vast percentage bijlegt, waardoor een gedeelde verantwoordelijkheid wordt gecreëerd. Positief is ook dat de beleidssubsidies zijn gekoppeld aan het opstellen van een sportbeleidsplan.

Opvallend hierbij is echter hoe algemeen de vier hoofdopdrachten die door de gemeenten moeten worden opgenomen in hun beleidsplan, werden omschreven in het ontwerp. Nergens wordt de link met de dagelijkse werking van een gemeentelijke sportdienst gemaakt. We vinden het daarbij ook uitermate jammer dat de gemeentelijke opdrachten bijvoorbeeld de algemene regisseursrol van de sportdienst of de informatieverstrekking voor de sportclubs, zoals geformuleerd in het voorstel van het Overlegplatform Sport voor Allen, niet expliciet werden opgenomen.

Opmerkelijk vinden we ook de opdracht, waarbij de gemeente de zogenaamde andersgeorganiseerde sport uitgesproken dient te ondersteunen en te stimuleren. Hier wordt geijverd voor een parallel tweede circuit waarvan de doorstroming naar de sportvereniging niet de finaliteit is, maar slechts een aandachtspunt. Dat staat volgens ons haaks op het tot op heden gevoerde beleid. Dat sportclubs hun activiteiten moeten verbreden in samenwerking met scholen, buurten enzovoort staat buiten twijfel. De sportclub moet echter de centrale rol blijven behouden en de aansluiting bij een sportclub is de finale doelstelling. Dat de schaarse Vlaamse middelen voor sport kunnen worden ingezet voor organisaties die slechts occasioneel aan sport doen, zoals de jeugdvereniging als voorbeeld in de memorie van toelichting, vinden wij niet kunnen.

Bij het doornemen van dit ontwerp stellen we ons dan ook steeds meer de vraag in welke richting de Vlaamse overheid de middelen voor sport nu eigenlijk wil inzetten? In het algemene beleidskader lezen we nochtans dat de Vlaamse Regering in samenwerking met de gemeenten en provincies een Sport voor Allen-beleid wil voeren om het sportaanbod te verruimen, te professionaliseren en kwalitatief te verbeteren en dit bij voorkeur in clubverband. We vinden deze doelstellingen in verband met de traditionele sportclub in

het ontwerp van het decreet nog wel terug, maar dan wel in een afgezwakte vorm. Zo werd bijvoorbeeld de rechtstreekse subsidie voor de sportclubs van 70 percent in de eerste ontwerpteksten, teruggebracht naar 50 percent in het ontwerp dat vandaag voorligt. Bovendien kunnen deze Vlaamse subsidies ook voor verenigingen dienen die niet bij een erkende Vlaamse sportfederatie zijn aangesloten. Zoiets is volgens ons nog nooit gebeurd. Als VSF hebben we er steeds voor gepleit Vlaamse middelen in te zetten voor sportclubs aangesloten bij een erkende Vlaamse sportfederatie, zoniet doorkruist de Vlaamse overheid haar eigen sportbeleid.

Zoals daarnet al gesteld, plaatsen we bij de directe financiële ondersteuning van de sportvereniging een aantal kanttekeningen. Op zich vinden we dat uiteraard positief, ware het niet dat we in het ontwerp lezen dat hieronder ook de huur of renovatie van sportinfrastructuur kan vallen. Bijgevolg kunnen volgens ons alle kosten als steun in aanmerking komen als maar kan worden aangetoond dat dit in functie is van de sportclubs. Nu zijn we er ook wel van overtuigd dat de concrete realisatie van dit alles sterk zal verschillen van lokaal bestuur tot lokaal bestuur. Toch vrezen we dat hierdoor in veel gevallen de leden van een sportclub zullen moeten blijven taarten en kiekens verkopen, tombola's en mosselsoupers organiseren, met steunkaarten en kalenders leuren, om financiële middelen te verwerven willen ze hun sportactiviteiten op een kwaliteitsvolle manier blijven organiseren.

Wat het hoofdstuk sportinfrastructuur betreft vinden we het inventariseren van de noden en behoeften bij verschillende actoren met daarbij de aandacht voor ruimtelijke ordening, zeer zinvol. Wanneer de tweede stap hierbij betekent dat het sportinfrastructuurbeleid van de gemeente een antwoord zal moeten bieden op de noden van al deze actoren, is dit zeer ambitieus. De VSF wijst nogmaals op de resultaten van de Staten-Generaal van de Sportclub van 2003, waarin duidelijk naar voren komt dat er een groot tekort aan infrastructuur is voor de sportclubs. We vinden dat de gemeentelijke inspanningen samen met de nieuwe mogelijkheden uit het Vlaams Sportinfrastructuurfonds prioritair hierop een antwoord moeten bieden.

Wat de impulssubsidie betreft staan we als VSF uiteraard zeer positief tegenover de keuze van 'de kwaliteitsverhoging van de jeugdsportbegeleiders'. Dat deze middelen exclusief gaan naar sportclubs aangesloten bij een erkende sportfederatie is een goede zaak en een duidelijke beleidskeuze.

Tot slot nog iets over de extra middelen die werden vrijgemaakt voor de begeleiding van dit decreet. Naast de jaarlijkse 200.000 euro waarin decretaal wordt voorzien voor de begeleiding, opvolging en monitoring van het decreet wordt ook nog eens 800.000 euro vrijgemaakt voor een begeleidingstraject van de gemeenten bij het opmaken van hun beleidsplan. Astronomische bedragen! De Vlaamse Sportfederatie gaat er alvast van uit dat zulke middelen voor begeleiding bij een mogelijke herziening van het decreet sportfederaties uiteraard ook zullen worden vrijgemaakt.

III. VRAGEN VAN DE COMMISSIELEDEN EN ANTWOORD VAN DE SPREKERS

De heer Bart Caron: Ik ben gecharmeerd door het idee van de Vlaamse Sportraad dat elke sportclub aangesloten zou moeten zijn bij een erkende sportfederatie. De Vlaamse Sportraad maakt echter een link met het lokale bestuur. Het lokale beleid mag er niet toe leiden dat unitaire sportbonden Vlaamse middelen krijgen.

Het zou inderdaad goed zijn dat alle sportbonden in Vlaanderen op Vlaams niveau erkend en gesteund worden. Maar op lokaal niveau zijn vele sporters aangesloten bij een club die actief is in de lokale gemeenschap. Mogen enkel clubs die lid zijn van een door Vlaanderen erkende sportfederatie middelen krijgen uit dit decreet? Discrimineren we zo niet alle sporters aangesloten bij een vrij opgerichte club? Er zijn nogal wat regionaal of recreatief georganiseerde clubs.

De heer Johan Deckmyn: We mogen de discussie over de voetbalbond niet uit de weg gaan. We moeten er inderdaad op toezien dat niet-erkende federaties toch niet gesubsidieerd worden. Dat is helemaal niet discriminerend. Elke federatie is gevraagd zich aan te passen aan de federale logica van België. Federaties die dat weigeren te doen, doen dat op eigen verantwoordelijkheid.

De Vlaamse Sportraad vraagt meer aandacht voor een lokaal bewegingsbeleid. Ik neem aan dat men initiatieven als het 10.000-stappenplan voor ogen heeft.

De heer Karlos Callens: De Vlaamse Sportraad had het over een ernstige administratieve vereenvoudiging. Kunnen de sprekers dat nader toelichten?

De heer Bart Vanreusel: De vraag over discriminatie is niet eenvoudig. Het is een kwestie van wikken en wegen. Moeten we de schaarse middelen concentreren op de federaties die hun structuur hebben aangepast? Of moeten we ze ook verdelen onder de federaties die nog niet erkend zijn, maar wel kunnen zorgen voor een positief bewegingsklimaat? We hebben daarover gediscussieerd. De meerderheid was van oordeel dat de Vlaamse middelen beter geïnvesteerd kunnen worden in de erkende structuren. Gemeenten beschikken nog over eigen middelen, die ze vrij kunnen besteden.

We willen de discussie over de voetbalbond niet omzeilen. We willen alleen niet dat het lokale niveau deze discussie moet beslechten. Jonge voetballers mogen uiteraard niet gestraft worden voor deze discussie. Alleen moet de discussie op het gepaste niveau gevoerd worden.

Ons standpunt over het bewegingsbeleid staat los van ons advies over dit ontwerp van decreet. We vragen alleen aandacht voor dit thema. Het 10.000-stappenplan is maar één voorbeeld van een initiatief. Op Europees vlak wordt grondig nagedacht over een nieuwe vorm van bewegingsopvoeding op school. Men wil dat idee koppelen aan de brede school. Deze discussie moet gevoerd worden, maar los van dit ontwerp van decreet.

Dit ontwerp van decreet legt gemeenten heel wat minder verplichtingen op dan het vorige decreet. Onder het vorige decreet moest aan negen voorwaarden voldaan worden om erkend en gesubsidieerd te worden. Nu vraagt de Vlaamse overheid de gemeenten alleen om een beleidsplan op te stellen.

De heer Karlos Callens: Denkt u werkelijk dat een beleidplan indienen zal volstaan?

De heer Bart Vanreusel: Het beleidsplan moet een aantal hoofdstukken en belangrijke punten bevatten. Er is een inhoudstafel opgesteld. Bovendien zijn gemeenten het al gewoon om ernstige en goede beleidsplannen op te stellen. Daar moet over gewaakt worden.

De heer Johan Sauwens: Ik heb de RIA bestudeerd om na te gaan welke impact dit ontwerp van decreet heeft. De RIA stelt dat het huidige decreet laten bestaan een aantal nadelen heeft. Het kan worden gewijzigd mits dat grondig gebeurt. Een derde mogelijkheid is het huidige decreet afschaffen en de middelen toevoegen aan het Gemeentefonds. Hoe minder voorwaarden er zijn om subsidies te krijgen, hoe meer pro forma beleidsplannen ingediend zullen worden. Moet het sectorale Vlaamse beleid zich tot op lokaal niveau doortrekken? Is een Vlaams minister van Sport nodig om een goed lokaal sportbeleid te voeren? Kunnen we de middelen niet toevoegen aan het Gemeentefonds?

Ondertussen heeft meer dan de helft van de Vlaamse steden en gemeenten een erkende sportdienst. Wordt in die andere steden en gemeenten geen lokaal sportbeleid gevoerd?

De heer Bart Vanreusel: Dat is een fundamentele vraag. We hebben het er al meermaals over gehad. Moet de ene overheid de andere subsidiëren? Zijn de Vlaamse steden en gemeenten niet in staat om zelfstandig een sportbeleid te voeren? Het antwoord ligt niet voor de hand. Ik weet niet of alle gemeenten al in staat zijn om volledig onafhankelijk op te treden.

De heer Johan Sauwens: Is er ooit een studie uitgevoerd? Wat is de evolutie in de erkende en gesubsidieerde sportgemeenten en de niet-erkende gemeenten? Is er ooit een vergelijking gebeurd?

De heer Bart Vanreusel: Ik vermoed dat er minder infrastructuur is in de gemeenten die niet hebben meegedaan. Intuïtief zou ik zeggen dat gemeenten met een erkende en gesubsidieerde sportdienst en werking toch beter scoren.

De heer Gilbert Bossuyt: Er zijn een aantal objectieve kenmerken waaruit kan afgeleid worden of een gemeente een sportbeleid heeft of niet. Als gemeenten inspanningen doen, kunnen de voorwaarden gesimplificeerd worden. Het heeft geen zin de gemeenten voortdurend dezelfde gegevens te vragen als de Vlaamse Regering over voldoende informatie beschikt. Dat bemoeilijkt het werk van de gemeenten nodeloos.

De heer Bart Vanreusel: Artikel 15 stelt toch dat er driejaarlijks een evaluatie gebeurt van het sportbeleidsplan. In het advies van de Vlaamse Sportraad staat dat zo'n evaluatie uitermate belangrijk is, de Vlaamse overheid moet meten of haar investeringen het gewenste effect hebben bereikt. De gegevens die

de effectmeting mogelijk maken, mogen de administratie niet verzwaren. We denken inderdaad dat de efficiëntie geregeld gemeten moet worden.

De heer Frank Bulcaen: Op die manier beschouwt de overheid de provincies en de gemeenten als volwassen besturen. Het gaat echter niet op dat gemeenten middelen willen, maar geen documenten willen invullen. Het opstellen van een sportbeleidsplan is niet zo'n zware taak. Elk zichzelf respecterende organisatie moet een beleidsplan hebben. Het is bovendien minder betuttelend dan subsidies op basis van lonen of infrastructuur. Ongeveer de helft van de gemeenten heeft al dergelijk plan. Het nieuwe decreet kan ervoor zorgen dat het percentage stijgt tot 80 à 90 percent. Dat zou de sportsector en onrechtstreeks de clubs en federaties vooruit helpen. Tenzij de uitvoeringsbesluiten de administratieve lasten nog sterk verhogen, kunnen sportfunctionarissen noch gemeenten beweren dat het een belastend decreet is.

De heer Gilbert Bossuyt: Dat was niet mijn punt, ik wil vermijden dat er voortdurend dubbel geteld wordt. Het heeft geen zin telkens opnieuw te vragen welke infrastructuur er is, welke inspanningen de gemeente doet. Ik pleit voor efficiëntie. Veel beleidsplannen zijn theorie en moeten in de praktijk getoetst worden. Ik hoop dat men niet alleen met de plannen maar ook met de objectieve gegevens, die gekend zijn, rekening houdt.

De heer Bart Vanreusel: Ik denk inderdaad dat het niet volstaat de dossiers te beoordelen, maar ook de praktijk.

De heer Tom Poppe: Het lijkt me logisch dat de Vlaamse overheid aan de gemeenten verantwoording vraagt over de besteding van de middelen die ze inzet voor het voeren van een coherent Vlaams sportbeleid, zoniet geeft ze een blanco cheque. Een beleidsplan is noodzakelijk. Een beleidsplan moet werkbaar en relevant zijn voor de beleidsperiode. Hoe dat precies ingevuld wordt, hangt veelal af van de door het Bloso ter beschikking gestelde modellen. Het roept soms weerstand op, we hebben dit ook bij de sportfederaties gemerkt, maar eens iedereen ermee leert werken, is het heel nuttig.

De heer Johan Sauwens: De heer Poppe zegt over artikel 13, steun ter stimulering van sportverenigingen, erkend door de gemeente of aangesloten bij een door de Vlaamse Regering erkende sportfederatie, dat de subsidies ook kunnen dienen voor een vereniging die niet bij een erkende Vlaamse sportfederatie is aangesloten. Zoiets is volgens ons nog nooit gebeurd. Is dit volgens de heer Vanreusel een trendbreuk in het Vlaamse beleid?

Welk deel van de huidige Vlaamse sporten, op nationaal vlak georganiseerd, heeft zich volgens de VSF aangepast aan de Vlaamse decreten? Blijft alleen voetbal achter?

De heer Tom Poppe: Meer dan 90 percent van de sportfederaties heeft zich aangepast aan de landstructuur. Enkel voetbal, hockey en boksen blijven achter. De bokssport wordt momenteel geherstructureerd.

De heer Johan Sauwens: Ik vind het niet goed dat het decreet een mogelijkheid biedt om bijvoorbeeld voetbal toch te subsidiëren.

De heer Tom Poppe: Dat doorkruist inderdaad het Vlaamse beleid. Enerzijds wil Vlaanderen dat de clubs via hun erkende en gesubsidieerde sportfederaties aan bepaalde kwaliteitseisen voldoen, maar anderzijds kunnen er langs de gemeente om toch clubs gesubsidieerd worden die er niet moeten aan voldoen.

De heer Bart Vanreusel: Als we ver genoeg terugkijken is er geen trendbreuk. In de jaren zeventig en tachtig was er ook een beweging waarbij recreatieve sportbeoefening ontstond vanuit niet-specifieke sportorganisaties zoals de Gezinsbond. Die hebben toen een beweging op gang gebracht. De sportsector zelf reageerde traag, de vernieuwing kwam vanuit andere hoek. Nadien is men over wildgroei beginnen te spreken, vanuit de bekommernis te veel organisaties te subsidiëren. Dan is er een omgekeerde reflex ontstaan van terugplooien op goed georganiseerde en kwalitatieve sportbeoefening.

In dit ontwerp start de omgekeerde beweging van diversificatie en verbreding opnieuw. De Vlaamse Sportraad pleit echter voor voorzichtigheid en waarschuwt voor een te verregaande versnippering van de schaarse middelen. De andere organisaties die beweging promoten, kunnen immers al een beroep doen op beschikbare middelen zoals infrastructuur.

De heer Tom Poppe: De enquête naar aanleiding van de staten-generaal in 2003 heeft 23.000 sportclubs in kaart gebracht, 20.000 ervan waren sportclubs in de ware zin van het woord. Ongeveer 12.000 waren aangesloten bij een erkende Vlaamse sportfederatie.

IV. UITEENZETTING DOOR DE HEER DANY PUNIE, VOORZITTER VAN HET VLAAMS INSTITUUT VOOR SPORTBEHEER EN RECREATIEBELEID (ISB)

De heer Dany Punie: Ik wil het ontwerp vanuit verschillende invalshoeken beoordelen. Het is reeds de derde keer sinds 1995 dat er een hoorzitting is over het lokale sportbeleid, telkens over een andere tekst. Het ISB hoopt dat de derde keer de goede keer zal zijn. Belangrijk daarbij is dat het ontwerp redelijk snel kan uitgevoerd worden. Het ontwerp bepaalt immers dat de gemeenten nu reeds moeten starten. We hopen dan ook dat het snel goedgekeurd wordt.

Het eerste decreet van 1976 handelde louter over loontoelagen. Het was de bedoeling de gemeenten te stimuleren om een lokale sportambtenaar aan te werven. Het tweede, huidig geldende decreet van 1995 was vooral gericht op sportpromotie, maar werd berekend op basis van het aantal sportfunctionarissen en van de beschikbare sportinfrastructuur. Het huidige ontwerp is een echte trendbreuk, men probeert de positieve evolutie van de lokale, provinciale besturen en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie door te trekken. Nieuw is de nadruk op de interactieve manier van totstandkoming, met de betrokkenheid van de partners en een terugkoppeling naar de basis door een aantal informatiemomenten.

Het ISB waardeert volgende aspecten van het ontwerp, vooral wegens de fundamentele keuzes van de Vlaamse overheid. Het is heel blij dat Vlaanderen de sportclubs ondersteunt via de gemeenten. Ook de steun aan de gemeente op basis van het sportbeleidsplan is een goede zaak. Een derde positief punt is dat de werking van de Sportraad geregeld wordt in een eigen sectoraal decreet.

Bij het nader beschouwen van de artikelen hebben we er geen problemen mee dat competitie op hoog niveau niet gerekend wordt tot de Sport voor Allen. Ik ben het met de Sportraad eens dat het beter afgebakend moet worden maar competitie en zeker betaalde competitie is niet altijd topsport, maar hoort zeker niet tot Sport voor Allen.

Bij artikel 2, 8°, het artikel over de sportgekwalificeerde ambtenaar, vindt het ISB het positief dat die ambtenaar op de sportdienst moet werken en dat hij in de sportdienst een leidinggevende en verantwoordelijke functie moet hebben. Dat was in de eerste versie niet zo duidelijk.

Een ander positief aspect is dat de subsidiebedragen aangepast worden aan de gezondheidsindex. De beleidssubsidies worden rechtlijnig verdeeld op basis van een enkel criterium, namelijk het inwonersaantal. Het ISB beseft dat er gekozen wordt voor vereenvoudiging, maar zag liever een basisbedrag per gemeente, aangevuld met een bedrag per inwoner. Zo kunnen kleine gemeenten iets beter gesteund worden.

De bestedingspercentages, namelijk 50 percent voor de financiële ondersteuning van de sportverenigingen, 20 percent voor de anders georganiseerde sport en 10 percent voor de toegankelijkheid en de diversiteit, zijn een grote verbetering ten opzichte van de verdeling in het allereerste ontwerp. Het ISB stelt wel vragen bij de zin van de verdeling, aangezien er toch geen controle op zal worden uitgeoefend.

Het ISB is blij dat Vlaanderen extra subsidies geeft aan alle gemeenten en aanvaardt dat Vlaanderen vraagt om bij een euro een halve euro bij te leggen, maar heeft reeds op het congres in Leuven gevraagd om de 50 percent niet vast te leggen in een van de drie punten. Dat is uiteindelijk niet in het ontwerp gehandhaafd.

We zijn het grotendeels eens met de opmerkingen van de Vlaamse Sportraad over het sportverenigingbeleidsplan. We hopen dat het plan echt de uitzondering is. Het liefst zagen we het enkel gelden voor faciliteitengemeenten of gemeenten die echt niet willen meewerken. We hopen alleen maar dat het sportverenigingbeleidsplan voor een aantal gemeenten niet de regel zal worden.

Positief zijn dat de restmiddelen ter beschikking van de lokale Sport voor Allen blijven en de manier waarop het sportbeleidsplan tot stand komt. De intergemeentelijke structuur verbetert ook. Het is nu mogelijk dat gemeenten samen een sportbeleidsplan opstellen.

We juichen de regeling in artikel 13 toe. We vinden het goed dat de verenigingen die door de gemeenten erkend worden, ook door hen gesubsidieerd worden. We zouden het betuttelend vinden als Vlaanderen zou bepalen dat de gemeenten enkel en alleen de erkende sportverenigingen zouden kunnen subsidiëren. De gemeenten moeten zelf de keuzes maken. We vinden het echter vanzelfsprekend dat erkende sportclubs bij erkende sportfederaties aangesloten, meer middelen krijgen.

De sportraad is goed omschreven in het ontwerp. Uit de wijze waarop de raad mag georganiseerd worden, blijkt respect voor de gemeentelijke autonomie. De gemeente kiest dus zelf hoe ze haar adviesorgaan organiseert.

Artikel 5 handelt over de sportgekwalificeerde ambtenaar. Het ISB vindt dat gemeenten met meer dan 10.000 inwoners minstens een voltijdse sportfunctionaris of sportgekwalificeerde ambtenaar in dienst moeten hebben. Het uitstel tot 2009 is geen goede zaak. De sportraad en alle actoren moeten immers in 2007 een sportbeleidsplan opstellen. Dat moet al vanaf 2008 uitgevoerd worden. Het aanwerven van een bevoegde ambtenaar pas verplicht maken vanaf 2009 biedt te veel vrijheid. Positief zijn wel de slotbepaling over de sportgekwalificeerde ambtenaar. Daardoor kunnen de gemeenten het aantal ambtenaren dat ze op dit moment in dienst hebben, niet verminderen.

De gemeenten verdienen bijkomende begeleiding en ondersteuning, los van de huidige ondersteuning van de administratie. Daarom juicht het ISB ook titel 6 toe.

Wat betreft de slotbepalingen onder andere over de impulssubsidies, blijft het ISB pleiten voor een gelijktijdige invoering van de beleids- en de impulssubsidies, als de Vlaamse begroting het tenminste toelaat. Er wordt geregeld op gewezen dat er slechts een vijftiental gemeenten zijn die minder inkomsten krijgen door dit ontwerp. Die redenering geldt enkel op het moment dat er impulssubsidies uitgekeerd worden, in 2009 dus. In 2008 krijgen wel degelijk een zestigtal gemeenten minder middelen.

Kortom, het ISB vindt het ontwerp licht en doeltreffend. Er is zeker respect voor de autonomie van de gemeenten en een beperkte administratieve regelgeving. Het hoopt dat die lijn doorgetrokken wordt in de uitvoeringsbesluiten, zowel wat beleidssubsidies betreft, maar ook voor de impulssubsidies. Het hoopt dat het spook van de controle op het contract jeugdsport niet opnieuw opduikt. Het sportbeleidsplan is een goed uitgangspunt, ook de omschrijving van de sportraad is zoals het ISB steeds gevraagd heeft.

Het ISB heeft respect voor de politieke keuzes, maar heeft toch nog drie suggesties. Vooreerst pleit het ISB voor een andere verhouding tussen de beleidssubsidies en de impulssubsidies. Het stelt voor de beleidssubsidies van 1,50 euro op te trekken naar 1,80 euro, en de impulssubsidies op 0,50 euro te brengen in plaats van 0,80 euro. Het is geen voorstander van subsidies, lineair gekoppeld aan de inwonersaantallen. Het pleit ook voor een snellere invoering van de impulssubsidies.

De deregulering en vereenvoudiging komt in het gedrang door de drie bestedingspercentages. Er dient gewaakt te worden over de eenvormigheid van het decreet en de uitvoeringsbesluiten onder meer inzake het sportbeleidsplan. Er bestaat ook een gevaar voor het oneigenlijk gebruik van het sportverenigingbeleidsplan. Tot slot dankt het ISB de minister voor zijn inzet. Die blijkt uit de financiële middelen die hij uitgetrokken heeft voor de begeleiding van 130 gemeenten, specifiek en individueel en de algemene begeleiding van de andere gemeenten.

Als de minister het heeft over 16 miljoen euro, die hij op termijn uittrekt, houdt hij rekening met het feit dat er 308 gemeenten zijn. Bij de eerste versies van dit ontwerp was het ISB sceptisch over het feit of alle gemeenten zouden deelnemen. Bij het uitschrijven van de begeleidingsopdracht hebben 95 niet-erkende gemeenten duidelijk gemaakt dat ze begeleiding en dus een sportbeleidsplan willen. Dat is 82 percent van de 115 niet-erkende gemeenten. Als ze effectief een sportbeleidsplan maken, zullen er 280 van de 308 gemeenten erkend zijn. Dat is meer dan 93 percent.

V. UITEENZETTING DOOR DE HEER HERMAN VAN DRIESSCHE, ALGEMEEN DIRECTEUR VAN DE STICHTING VLAAMSE SCHOOLSPORT (SVS)

De heer Herman Van Driessche: De Stichting Vlaamse Schoolsport meent dat het decreet houdende de subsidiëring van gemeente- en provinciebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor het voeren van een Sport voor Allen-beleid van groot belang is en de nodige kansen creëert om de waarde van het Sport voor Allen-beleid naast en ter ondersteuning van het topsportbeleid tot zijn recht te laten komen.

Wij zijn verheugd dat in het voorstel het accent ligt op een gevarieerd aanbod met aandacht voor alle actoren in het Vlaamse sportlandschap. Het ontwerp zou inderdaad moeten kunnen leiden tot een gemeenschappelijk sportproject van Vlaamse, provinciale en lokale instanties met vooral een stimulerend karakter.

De Stichting Vlaamse Schoolsport treedt op als overkoepelende en coördinerende instantie voor de schoolsport in Vlaanderen. Haar missie vermeldt een schoolsportbeleid te willen voeren dat erop gericht is alle leerlingen, ongeacht hun bekwaamheid of geaardheid, meer en kwaliteitsvolle sport- en bewe-

gingskansen te bieden. In dat opzicht mag SVS als een zeer belangrijke en kwaliteitsvolle schakel gezien worden binnen het Sport voor Allen-beleid.

Het ontwerp van decreet richt in hoofdstuk 2 terecht ook de aandacht op de 'andere sportbeoefening, buiten het sportverenigingsleven', onder andere de schoolsport. Zowel in haar programma als in haar methodiek is de werking van SVS erop gericht de schoolgaande jeugd te helpen de weg te vinden naar het sportverenigingsleven, onder andere door samenwerkingsverbanden. Deelname aan het sportverenigingsleven creëert immers een grotere garantie op permanente sportbeoefening. Vergeten we echter niet dat een deel van het doelpubliek bewust niet kiest voor een clubaansluiting. Ook voor hen is het noodzakelijk dat een lokaal sportbeleid de nodige mogelijkheden creëert.

SVS beoogt reeds langer initiatieven te ontwikkelen, waarbij extra ondersteuning de opstart van een uitgewerkt sport na schoolprogramma mogelijk maakt, als aanvulling op haar schooloverstijgend aanbod. Dit is belangrijk om een continuüm te creëren vertrekkende van de les lichamelijke opvoeding, over de sport op school en de schoolsportontmoetingen naar een lifetime sportbeoefening. De jongeren met andere woorden begeleiden van een vertrouwde meer gesloten omgeving naar een steeds meer open omgeving.

Concreet denken wij voor de sport na school aan een aanbod van kwaliteitsvolle sportinitiaties, voor alle leerlingen, sportieve en minder sportieve. Inschrijvingsvormen kunnen variëren van één enkele lessenreeks tot een sportpas waarbij de leerling vrij uit een sportaanbod kan kiezen gedurende een bepaalde periode van het schooljaar. Dat kan georganiseerd worden op de school zelf. Op die manier kan de schoolsportinfrastructuur na de lesuren intensiever gebruikt worden. Dat sportaanbod kan ook georganiseerd worden in de onmiddellijke nabijheid, in de gemeentelijke infrastructuur, en aansluiten op de schooluren. Het aanbod kan samenwerken met de bestaande systemen van naschoolse opvang.

Uiteraard zal de werkwijze verschillen voor het basisonderwijs en het secundair onderwijs. Het programma dient gedifferentieerd te worden naar leeftijd. Dat maakt een goede planning nodig. Ideaal is de aanstelling van een sportcoördinator in de school, eventueel gekoppeld aan het gezondheidsbeleid in de school, die binnen zijn onderwijsopdracht faciliteiten krijgt om de coördinatie van het team voor sport op school op zich te nemen en die verantwoordelijk is voor de planning.

Een pijnpunt is het vinden van gekwalificeerde sportlesgevers. Het ontwerp beidt mogelijkheden om financiële middelen te vergaren voor de lesgevers en bijhorende materialen, zodat de school daarvoor zelf niet alleen moet instaan of dat het sport-na-schoolsysteem niet uitsluitend moet blijven berusten op vrijwilligerswerk.

De promotie voor de sportclubs, initiatieven van gemeentelijke sportdiensten zoals sportacademies en de stimulansen van SVS voor de scholen om voor een sportieve naschoolse opvang te zorgen, kunnen via dit ontwerp uitgroeien tot gezamenlijke, gecoördineerde acties.

SVS gelooft daarin omdat het beschikt over een prachtig praktijkvoorbeeld, namelijk de flexibele opdracht leerkracht lichamelijke opvoeding, het zogenaamde folloproject. Daarbij wordt een leerkracht lichamelijke opvoeding deeltijds gedetacheerd om een bijzondere rol te spelen in de lokale samenwerking tussen de scholen en het lokale sportgebeuren. De folloleerkracht treedt in het bredeschoolconcept op als bruggenbouwer en aanspreekpunt tussen de scholen en de sportclubs. Na een rijke, gediversifieerde testperiode werd de meest geschikte invulling van een follo-opdracht afgebakend. Een begeleidingsgroep met een vertegenwoordiging van de meeste partners in het sportlandschap bewaakt een continue functionele aansturing, gecoördineerd door Bloso en SVS. Die werkwijze, die een viertal jaren functioneert, kan inspirerend werken om lokaal afgeleide vormen daarvan op touw te zetten en te voorkomen dat jarenlange ervaring niet verder benut wordt.

Het oprichten van lokale sportraden is van groot belang. We suggereren dat schoolsport ook vertegenwoordigd zou worden in de lokale sportraden.

In die zin kan SVS perfect optreden als inspiratiebron voor de lokale overheden en werken aan goede voorbeelden van samenwerking, gedifferentieerd voor kleine en grote gemeenten. Wij nodigen graag alle partners uit om samen het terrein van de sport na school zo optimaal mogelijk te ontginnen en de beschikbare middelen maximaal te benutten en ons niet opnieuw te baseren op losse flodders.

VI. UITEENZETTING DOOR MEVROUW HILDE PLAS, STAFMEDEWERKER VAN DE VERENIGING VAN VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN (VVSG)

Mevrouw Hilde Plas, stafmedewerker van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG): Gezien de korte voorbereidingstijd heb ik me voor het standpunt van VVSG gebaseerd op het overleg in onze eigen interne overlegorganen, zoals de sportcommissie, de raad van bestuur en op de briefwisseling met de minister over het ontwerp.

Voor VVSG is het belangrijk dat het ontwerp een erkenning is van het Sport voor Allen-beleid naast topsport. Het feit dat Sport voor Allen (SVA) een volwaardige tegenhanger wordt, betekent dat het draagvlak ervoor gegroeid is, met name dankzij de samenwerking in het overlegplatform SVA. De basisrelaties tussen de partners, zowel politiek als ambtelijk, zijn verbeterd. Er is een betere verstandhouding gegroeid en van daaruit een beter begrip voor de politieke niveaus en de ambtenaren in het overlegplatform. Dat is een noodzakelijke voorwaarde voor de implementatie van het ontwerp.

De erkenning van de lokale sportbeleid met de gemeente in een regierol is voor VVSG heel belangrijk. Het is een bestuurlijk appel op de gemeenten, het responsabiliseert hen. Ik heb de indruk dat het appel goed ontvangen is, getuige daarvan de cijfers. De Vlaamse budgetverhoging is belangrijk en substantieel, maar op de totale sportinvesteringen van de lokale besturen en de behoeften blijft het een impuls. Het bedrag op zich is geen hefboom voor een volwaardig kwalitatief sportbeleid. Terecht staat er een verantwoordelijkheid van de gemeenten zelf tegenover en ik denk dat ze die verantwoordelijkheid willen nemen.

We zijn het eens met de vorige sprekers dat het ontwerp een verbetering is. Het gaat om een relatief eenvoudige regelgeving. Er moet nog altijd een beleidsplan gemaakt worden. Voor sommige gemeenten is dat wel degelijk een zware inspanning, vooral als er nog geen beleidsplan is en als de gemeente zich geen voltijdse sportfunctionaris kan veroorloven. De driejaarlijkse evaluatie en het jaarlijkse actieplan zijn nog steeds vereist. Er zijn dus nog wel degelijk voorwaarden, maar de regels zijn zeker vereenvoudigd. We wachten de uitvoeringsbesluiten af waarin die vereenvoudiging ook moet worden waargemaakt.

VVSG is het eens met de inhoudelijke krachtlijnen van het ontwerp. Er is dan ook lang over gepraat. VVSG deelt de visie over de strategische doelstellingen. Een gedeelde visie betekent een gedeelde verantwoordelijkheid. VVSG is bijzonder blij dat de sportclubs via de gemeenten versterkt worden, dat er lokaal maatwerk voor nieuwe praktijken en doelgroepen mogelijk wordt en dat de kwalitatieve sportinfrastructuur, hoewel ze niet gesubsidieerd wordt, toch wel lokaal en regionaal ingepast wordt. Ook het motto 'deelhebben en deelnemen aan sport' van het ontwerp, verheugt VVSG. De toewijzing van de regierol aan de gemeente en de honorering van de sportdienst en de schepen van sport, door hen verantwoordelijk te stellen voor een sectoraal sportbeleidsplan, is in de groeifase een goede zaak. Dat het een interactieve beleidsplanning moet zijn, komt overeen met de andere vrijetijdssectoren. Die gewoonte is lokaal goed bekend en wordt gesteund. De subsidievoorwaarden zijn samen te vatten als beleidsplan, sportraad en personeel.

Eerst wil ik het hebben over de subsidieregeling in het algemeen. VVSG is akkoord met het principe van de cofinanciering. In dat principe schuilt ook de gedeelde verantwoordelijkheid. De vereniging is ook akkoord met een opsplitsing tussen beleids- en impulssubsidie. Het is erg belangrijk dat het bij de impulssubsidie maar over een thema per beleidsperiode gaat. Als er, zoals in andere beleidsdomeinen, drie thema's zijn waartussen de gemeenten moeten kiezen en waaraan dan een verdelingspercentage gekoppeld wordt, zouden we niet zo positief zijn. Die instemming is het resultaat van overleg, oorspronkelijk was VVSG niet zo blij met de splitsing tussen beleids- en impulssubsidie. Ze vond dat de splitsing tussen algemeen en projectbeleid de beleidsruimte voor de gemeenten extra beknotte.

VVSG is het niet eens met de bestedingspercentages (50-30-10). Allicht heeft het inderdaad niet meer zo veel belang, maar ik hield eraan dat bezwaar hier te formuleren. De bestedingspercentages perken de autonomie en verantwoordelijkheid van de gemeenten over een lokaal sportbeleid opnieuw in. Eigenlijk gaat het Vlaamse niveau bepalen voor welke doelstellingen de gemeente zich moet inzetten. VVSG is wel vanaf het begin akkoord gegaan met een bestedingspercentage voor de sportclubs. Ook de gemeenten zijn de overtuiging toegedaan dat sportclubs de hoeksteen zijn voor een lokaal sportbeleid. Daarom is een vastgelegd bestedingspercentage te verantwoorden. Pro forma wil ik ook nog vermelden dat VVSG het niet eens is met de disproportionele groei voor de 308 gemeenten ten opzichte van de vijf provincies en de VGC. Ten slotte is VVSG bij de subsidieregeling ook niet zo gelukkig met de kosteneffecten van een zorggebied. Een zorggebied kan zowel gaan over toeristische gemeenten, bijvoorbeeld in de kustgemeenten,

als over gemeenten met een grote scholengemeenschap. Dergelijke gemeenten hebben meer kosten voor sportinfrastructuur, dat kosteneffect is niet in het ontwerp verwerkt.

De budgetverhoging is positief maar relatief: naargelang de invalshoek wordt ze gemaximaliseerd of geminimaliseerd. Er is bijvoorbeeld een verschil naargelang jeugdsport en zaalwachters wel of niet meegeteld worden. Ook het feit dat 2008 fase 1 en 2009 fase 2 wordt, maakt dat het effect niet voor iedereen onmiddellijk positief is. In mijn artikel in Lokaal argumenteer ik dat de gemeente Bornem in 2008 35.000 euro verliest. Dat is niet weinig voor een gemeente die veel geïnvesteerd heeft in het lokale sportbeleid, zowel op vlak van personeel als van infrastructuur. Andere gemeenten winnen onmiddellijk, de gemeente Destelbergen bijvoorbeeld 20.000 euro.

De procentuele verdeling, 50-20-10 en de 20 percent vrije beleidsruimte is een compromis met een sterk Vlaams accent. Daarmee bedoel ik dat het Vlaamse beleid een sterke inbreng had. Bij het reële kostenplaatje van het lokale sportbeleid versus de Vlaamse subsidies is de Vlaamse budgetverhoging een noodzakelijke eerste stap maar als hefboom onvoldoende op lange termijn, zeker niet als men de investeringen van de gemeenten zelf vergelijkt met de Vlaamse investeringen in het lokale sportbeleid.

De eerste subsidievoorwaarde is het beleidsplan. VVSG blijft erbij dat het gevraagd resultaat en de inspanning groot zijn in verhouding tot de beleidssubsidie. De gemeente moet een heel proces doormaken. Het volstaat niet een plan te schrijven, het moet ook nog uitgevoerd worden. Bij de uitvoering komen er kosten kijken die door dit ontwerp absoluut niet gedekt worden. De bestedingspercentages zijn gevaarlijk, omdat ze de deur openzetten naar administratieve ballast bij de beoordeling en het toezicht. VVSG hoopt dat het uitvoeringsbesluit daarop zal waken.

Momenteel wordt de ondersteuning van de clubs bijna enkel beoordeeld op financiële steun. Het feit dat ook de impulssubsidies naar de clubs gaan, versterkt dat effect. De gemeenten ondersteunen de clubs ook vaak op andere wijze, bijvoorbeeld door hen gebruik te laten maken van infrastructuur, de technische dienst in te schakelen bij het onderhoud, de politie het verkeer te laten regelen bij een groot evenement enzovoort. VVSG pleit ervoor om ook die ondersteuning in rekening te brengen.

De tweede subsidievoorwaarde is de sportraad. Zoals andere organisaties is VVSG blij dat de sportraad erkend wordt als volwaardig inspraak- en adviesorgaan. VVSG stelt zoals andere echter vragen bij het gewicht van die raad. Hij wordt bevoegd om een lokaal sportbeleid uit te tekenen en wordt daarvoor gesubsidieerd. Ook VVSG waarschuwt dus voor het oneigenlijk gebruik van het sportverenigingbeleidsplan. Dat kan een uitholling zijn van de gemeentelijke bevoegdheid. Voor de Brusselse context is het misschien een goede zaak, maar niet voor Vlaanderen. VVSG had graag gezien dat de minister een onderscheid had durven te maken. Dat zou voor een accuratere werking zorgen vooral omdat men er niet zo maar kan vanuit gaan dat de sportraad het algemeen belang dient.

De derde subsidievoorwaarde is de aanwezigheid van een sportambtenaar ingebed in de sportdienst. Dat is opnieuw het resultaat van de onderhandelingen, waarbij dit als een minimum uit de bus gekomen is. Een sportdiploma is volgens VVSG, als enige organisatie, niet automatisch een eis om sportambtenaar te worden. Zeker als die ambtenaar ook het sportbeleidsplan opstelt, moet hij over voldoende managementskwaliteiten beschikken. Dat geldt dan vooral in grotere gemeenten. In kleinere gemeenten is dan juist van belang dat een ambtenaar die verantwoordelijk is voor meerdere domeinen, bijvoorbeeld jeugd en sport, niet noodzakelijk over een sportdiploma moet beschikken. Het behoud van de diplomavereiste is voor VVSG dus niet evident.

Anderzijds is de vereniging wel bezorgd over de professionalisering van de sector. Met andere organisaties vraagt ze zich af of het ontwerp voldoende stimuli daarvoor bevat. Er is duidelijk een opbod tussen de lokale vrijetijdssectoren. Dat wordt versterkt door het gemeentedecreet dat een managementteam installeert. Zeker in kleinere gemeenten kan niet zowel een ambtenaar van de cultuurdienst als van de sportdienst en van de jeugddienst in het managementteam zitten. Meestal zit er in die gemeenten een persoon verantwoordelijk voor de drie sectoren in het team die moet zorgen voor de terugkoppeling. Het brengt een opbod tussen de sectoren op gang. Ieder van die sectoren heeft bestaansrecht en moet middelen krijgen om als volwaardige sector gemeentelijk te kunnen functioneren.

De vierde voorwaarde is de sportinfrastructuur. Dat is niet langer een subsidievoorwaarde, er worden geen subsidies voor gegeven, maar het is wel een hoofdstuk in het beleidsplan, dus een verplichting. In die zin is het een voorwaarde om subsidies te krijgen. Infrastructuur is dus niet langer gesubsidieerd maar blijft een basisvoorwaarde, zonder goede sportinfrastructuur is een goed lokaal sportbeleid onmogelijk.

De VVSG is bezorgd over het evenwicht, moet er op termijn geen andere oplossing gezocht worden?

Het Sportinfrastructuurfonds krijgt een beloftevol startkapitaal. Tegelijkertijd is er heel wat twijfel. Hoe reëel is de win-winbelofte voor een lokaal sportbeleid? Wie niks deed, krijgt; wie veel gaf, krijgt niks. Die indruk overheerst bij gemeenten die veel geïnvesteerd hebben in sportinfrastructuur. Ze zullen niet de eerste zijn die in aanmerking komen als men de leemtes wil invullen. Die gemeenten hebben immers geen leemtes, want ze hebben goed geïnvesteerd. De vraag is dus of het Sportinfrastructuurfonds de schaarse middelen goed zal verdelen.

De vijfde subsidievoorwaarde is de impulssubsidie, die natuurlijk los staat van de vier andere. Ze geldt alleen voor de gemeente, ze is bij voorbaat vastgelegd, namelijk voor projecten voor de kwaliteitsverhoging van de jeugdsportbegeleiding. Alle partners zijn het eens geworden over dat thema. Er blijft dubbelzinnigheid: soms wordt de impulssubsidie wel bij de beleidssubsidie opgeteld, soms net niet. Bij het pleidooi voor de sportclubs wordt dat extra benadrukt, bij de verantwoording van de bestedingspercentages bij de gemeenten wordt dat verzwakt. VVSG wil dat administratieve overlast via het uitvoeringsbesluit voorkomen wordt.

Sterke punten van het ontwerp zijn de erkenning van het gemeentelijk sportbeleid. Het vormt een kans voor de gemeenten om hun verantwoordelijkheid te nemen en te delen met de Vlaamse overheid. Ook de betrokkenheid van de bevolking met het groeiscenario voor deelnemen en deelhebben, is een goede zaak. De structurele ondersteuning van de sportclubs wordt verankerd.

De zwakte en bedreigingen zijn de planactiviteit. Het planproces op zich mag geen overwicht krijgen. Er moet voldoende tijd zijn voor lokaal informeel en formeel overleg, voor experimenten en voor uitvoering. Het beleidsplan is maar een instrument, subsidiereglementen en andere staan daar naast. Het is geen goed idee om het lokaal sportbeleid alleen af te meten aan de beleidsplannen.

De gemeentelijke sportdiensten worden onderschat. Dat verklaart de aanvankelijke teleurstelling bij de sportfunctionarissen en de schepenen. Zij hebben geen applaus gekregen voor het werk dat ze geleverd hebben, vaak in moeilijke omstandigheden. Ze hadden het gevoel dat het ontwerp te weinig achterom keek en de geleverde inspanningen honoreerde. Hun eigen aanbod, met name voor de anders georganiseerde sporten, waarmee ze veel mensen bereiken en de gaten in het sportaanbod dicht, wordt weinig gewaardeerd, terwijl het aanbod van de sportclubs overschat wordt. Niet alle sporters zijn in een sportclub verenigd, niet alle sportclubs zijn Vlaams erkend en het is heel moeilijk om als gemeente kwaliteit af te dwingen van sportclubs. Dat is een zwakte, maar elke bedreiging kan een kans worden. VVSG laat zich daardoor niet afschrikken.

In het tijdschrift Lokaal van VVSG zegt een sportfunctionaris uit een gemeente met een goede reputatie: “Ik heb de indruk dat we aan een fietstocht bezig zijn maar dat we niet weten op welke weg we rijden en dat we hoegenaamd geen idee hebben van op welke fiets we zitten.” Dat bewijst dat er nog veel twijfels bestaan en dat het begeleidingstraject van ISB nodig is en voorgezet moet worden.

VVSG vindt een blijvende ondersteuning voor de professionalisering van het lokaal sportbeleid absoluut nodig. We zijn het niet eens met sprekers die over astronomische bedragen spreken voor de begeleiding. We steunen titel 6 uit het ontwerp volmondig. We vinden dat er een structurele inbedding moet komen voor de anders georganiseerde sportbeoefening, niet alleen lokaal, maar ook op Vlaams niveau zodanig dat er op dat niveau een structurele gesprekspartner voor de gemeenten aanwezig is. We delen met andere woorden niet de mening van sommige sprekers dat alle aandacht in deze fase alleen maar naar het gestructureerde sportveld mag gaan.

Het uitvoeringsbesluit moet de geest van het decreet waarmaken. Voor zover we inzage en inspraak daarin hebben, zijn we tot nog toe gerustgesteld, maar we zullen daar blijven voor ijveren.

Het is helemaal niet duidelijk wanneer het ontwerp in werking zal treden. Alles wijst erop dat het ontwerp nu al, vanaf januari 2007 in werking treedt. De voorbereidingen zijn immers al gestart, anderzijds is er de richtlijn die stelt dat het huidige subsidiereglement blijft gelden tot 1 januari 2008. Dat zorgt voor verwarring. Het is allicht simpel op te lossen en dat voorkomt wrevel.

Het ontwerp is een grote stap voorwaarts, maar het mag hier niet bij blijven. Eigenlijk moet er al nagedacht worden over een groeiscenario voor het ontwerp, maar ook over stimuli die niet in het ontwerp vervat zijn, namelijk stimuli voor gemeenten die een extra groot engagement moeten waarmaken, in de zogenaamde zorggebieden.

Voorlopig besluit VVSG dat het ontwerp een eerlijke kans verdient en krijgt. De vereniging is van teleur-

stelling geëvolueerd naar voorzichtig enthousiasme. De sportfunctionarissen blijven voorzichtig, van de schepenen kennen we de reactie nog niet. We vragen duidelijkheid over het moment van de tussentijdse evaluatie en over de accenten die daarbij gelegd zullen worden. We pleiten voor helderheid vooraf en voor criteria die zowel voor de Vlaamse als lokale overheid belangrijk zijn. Een budgetgroei voor de verdere ondersteuning van het lokaal sportbeleid blijft nodig.

VII. VRAGEN VAN DE COMMISSIELEDEN EN ANTWOORD VAN DE SPREKERS

Mevrouw Laurence Libert: Welke soort gemeenten zullen minder ontvangen met dit ontwerp? Gaat het vooral om grotere of om kleinere gemeenten? Hoeveel gemeenten zullen er in totaal deelnemen aan de nieuwe regeling? Is het niet beter voor kleinere gemeenten om de bestedingspercentages als volgt te verdelen: 50 percent voor de sportverenigingen en het overige deel vrij? Een gemeente kan dan zelf de doelstellingen bepalen. Als een kleine gemeente 10 percent van de middelen moet besteden aan diversiteitprojecten, is dat bedrag misschien zo klein dat er niets mee gerealiseerd kan worden.

De heer Kris Van Dijck: Ik heb begrip voor de bemerkingen van mevrouw Plas maar de opmerkingen over de onduidelijkheid verwonderen me. Ik heb de indruk dat gemeenten, zoals andere besturen trouwens, soms schrik hebben voor autonomie. Misschien hebben ambtenaren liever strikte regels, waardoor ze sterker staan ten opzichte van de beleidsvoerders, schepenen, de adviesraden, de verenigingen.

Door het jeugdwerkdecreet hebben de jeugdraden aan belang gewonnen. Dat heeft de betrokkenheid van het jeugdwerk en de verenigingen vergroot. Ik pleit er dan ook voor om geen schrik te hebben voor de sportraden. Natuurlijk blijft de verantwoordelijkheid van gemeenteraden en colleges bestaan, maar een sportraad kan de emanatie zijn van de volkswil en de schepen en de ambtenaar vooruit stuwen. Ik wil dus de meerwaarde van de sportraad benadrukken. Omdat hij een opdracht krijgt, zal hij aan belang winnen.

De heer Johan Sauwens: Sommige gemeenten worden al op basis van het huidige decreet gesubsidieerd. Het is belangrijk dat een nieuw decreet met meer middelen ook effectief een nieuwe impuls geeft. Hebben we die waarborg voor de gemeenten die nog niet door de Vlaamse overheid gesubsidieerd worden? Lokale besturen zijn zeer handig om bestaande initiatieven in nieuwe regelingen in te passen en nieuwe subsidies binnen te halen. Wat is de meerwaarde van het ontwerp in praktijk?

De heer André Van Nieuwkerke: Wat is het ideale model voor de bestedingspercentages? Ook het onderscheid met competitiesport op hoger niveau is niet altijd gemakkelijk te maken. Sommige provinciale voetbalploegen bijvoorbeeld hebben een goede jeugdopleiding en een goede wijk- en buurtwerking. Ze maken gebruik van de gemeentelijke infrastructuur. Dat botst dan met het feit dat de voetbalbond niet erkend is. Nochtans vinden de sportfunctionarissen dat de clubs waardevol zijn. Kunnen de sprekers hun standpunt over die heikele kwesties verduidelijken?

Mevrouw Hilde Plas: Meer autonomie voor lokaal beleid brengt inderdaad koudwatervrees met zich mee. Het lokale niveau verliest het houvast van de richtlijnen en de criteria van de Vlaamse overheid. Strikte richtlijnen bieden immers niet alleen zekerheid over subsidies maar zijn ook een handig instrument om zich lokaal te verantwoorden, niet alleen ten aanzien van de eigen schepen, maar ook ten aanzien van lokale partners. Er is dus een dubbele houding. Dat geldt ook voor cultuur en jeugd. Hoofdzakelijk ambtenaren vragen duidelijke richtlijnen, maar soms ook schepenen. Het ontslaat de lokale verantwoordelijken van de verplichting om creatieve oplossingen op maat te bedenken. Ze zoeken de veiligheid van Vlaamse richtlijnen, of de Vlaamse overheid er verstandig aan doet om op die verzuchting in te spelen, is een andere vraag. Het is een moeilijke wisselwerking. Het is niet mogelijk om op die vraag een zwartwitantwoord te geven. Soms is het goed extra sturing te geven, soms lijkt dat de VVSG uit den boze maar doet de Vlaamse overheid het toch.

De vergelijking van de sportraad met de jeugdraad gaat niet helemaal op. De samenstelling van beide raden verschilt grondig. Bij de jeugdraden wisselen de leden vaker. Dat is de reden waarom er in het jeugddecreet een termijn van drie jaar in plaats van zes jaar staat. De structuur en daardoor de inhoud en het niveau is meer vastgeroest, omdat er vaak veel te lang dezelfde mensen in blijven zitten, die hun eigen belang dienen. Dat is trouwens ook zo in de cultuurraden. In een lokale context is dergelijke positie belangrijk, de leden vervullen die rol allicht met hart en ziel, maar behartigen de belangen van hun leden en achterban. Dat belang strookt niet nood-

zakelijk met het algemene belang van de inwoners. Het onderscheid moet gemaakt worden. Ik ben het er wel mee eens dat het ontwerp een uitnodiging is om de sportraad te dynamiseren. Het is een kans om de samenstelling grondig te herbekijken en te zien of de huidige leden behouden moeten blijven.

Ik denk dat het ontwerp wel degelijk een meerwaarde heeft. Natuurlijk is dat een beetje koffiedik kijken, we moeten afwachten. We zijn verrast door het aantal inschrijvingen voor een begeleidingstraject. Dat bewijst dat veel gemeenten, ook niet-erkende, het lokale sportbeleid willen uitbouwen en dus gebruik willen maken van het ontwerp. De concrete realisaties zijn moeilijk te voorspellen.

De heer Johan Sauwens: Zijn de gemeenten die ingestapt zijn, erkend of niet-erkend? Ik pleit voor een nulmeting om de weerslag van het ontwerp te kunnen beoordelen.

De heer Dany Punie: Het zijn vooral gemeenten met relatief weinig inwoners en veel sportinfrastructuur die minder middelen zullen krijgen. Het huidige decreet is voornamelijk op infrastructuur, gerelateerd aan de bevolkingsdichtheid, gebaseerd. Ook gemeenten die een categorieverhoging aangevraagd hebben, zullen minder middelen krijgen. In het huidige decreet kan een gemeente met veel sportinfrastructuur een categorieverhoging aanvragen en daardoor krijgt ze recht op een tweede sportfunctionaris en meer subsidies.

Als de 193 erkende gemeenten en de 95 niet-erkende gemeenten die een begeleiding aangevraagd hebben, instappen, zullen er 288 van de 308 gemeenten deelnemen. Het is echter niet zeker dat al die gemeenten zullen deelnemen.

Het bestedingspercentage is een delicate kwestie. Als men aandacht wil hebben voor anders georganiseerde sportbeoefening, diversiteit en toegankelijkheid, begrijp ik dat er op die twee aspecten een percentage gekleefd wordt, anders kan men dat niet afdwingen. Aangezien de erkende gemeenten nu al voor die aspecten oog hebben, denk ik dat het beter is om maar een bestedingspercentage op te leggen. Voornamelijk omdat de twee andere percentages niet beoordeeld worden. Het stimuleert de gemeenten in ieder geval om na te denken over diversiteit en anders georganiseerde sportbeoefening.

Mevrouw Hilde Plas: De ideale verdeling van het bestedingspercentage is al door mevrouw Libert vernoemd: 50 percent voor de sportclubs en 50 percent vrije ruimte. Er moet wel overeenstemming zijn over de doelstellingen, die moeten terug te vinden zijn in het beleidsplan, maar dat verrekenen in percentages is een stap te ver. De verdeling wordt zogezegd niet beoordeeld maar dat geloven de lokale besturen niet. Bij de opmaak van het beleidsplan zullen ze steeds rekening houden met de bestedingspercentages, ook al zegt Brussel dat er geen rekening mee gehouden zal worden. Dat is hetzelfde mechanisme als ik voorheen besproken heb: lokale verantwoordelijken zien dat percentage en denken dat ze er vroeg of laat op afgerekend zullen worden.

De heer Herman Van Driessche: De percentages zullen allicht voor eindeloze discussies blijven zorgen. Ik wil graag vergelijken met onderwijs, als men bepaalde doelen wil bereiken en bepaalde domeinen aan bod wil laten komen, moeten er minimale doelstellingen zijn, die geëxpliciteerd worden in een welbepaald percentage. Slechts zo kan men er zeker van zijn dat alle domeinen minimaal aan bod komen. Tegelijkertijd moet de verdeling voldoende ruimte laten om de verschillende domeinen, volgens de eigen keuzes, uitbreidingsmogelijkheden te laten.

De heer Dany Punie: Topsport uitsluiten betekent niet dat de jeugdwerking van Club Brugge niet in aanmerking kan komen voor subsidiëring. Het uitsluiten van topsport betekent alleen dat de topclub uitgesloten wordt, zijn jeugdwerking kan echter wel in aanmerking komen.

Als een vereniging aangesloten is bij een erkende sportfederatie, is de kans groter dat ze aan een aantal bijkomende kwaliteitseisen voldoet. Ze wordt immers begeleid door de federatie. Dat betekent niet dat alleen de verenigingen aangesloten bij erkende sportfederaties, kwaliteit bieden. Bepaalde lokale sportverenigingen die niet aangesloten zijn bij een erkende sportfederatie, leveren dat ook.

De nieuwe regeling zal allicht het meeste voordeel bieden aan de gemeenten die nog niet erkend zijn. Willen de 95 gemeenten enkel aansluiten wegens de administratieve vereenvoudiging? Als dat zo is, moeten we dat in het oog houden.

De voorzitter: Ik dank de sprekers voor hun interessante bijdrage aan deze hoorzitting.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Bart CARON Dany VANDENBOSSCHE

BIJLAGE

Bijlage: Schriftelijk standpunt van de Vereniging van Vlaamse Provincies

Algemene bespreking

Binnen de sportsector bestond al langer een consensus over de noodzaak tot een nieuw decreet inzake lokaal en regionaal sportbeleid. Na enkele pogingen tijdens de vorige legislatuur, vanwege verschillende ministers voor sport, heeft minister Anciaux een hernieuwde poging gelanceerd. De minister werkte een nieuw, eigen ontwerp van decreet uit, gebaseerd op de ervaring van de decreten inzake lokaal cultuurbeleid en lokaal jeugd(werk)beleid.
Positief was het informeren en betrekken van de brede sector, op verschillende momenten en in verschillende fases van het proces. Bij de opmaak van de tekst werd constructief samengewerkt tussen kabinet / Vlaamse Gemeenschap en de stakeholders uit het decreet (gemeenten, provincies, VGC en de brede sportsector). Het ontwerp van decreet zoals nu voorligt, bevat dan ook nog maar weinig geheimen. Bovendien kan het al grotendeels op de instemming van de meeste betrokkenen rekenen, dankzij de participatieve methode waarop het tot stand kwam. Hopelijk kan dit ontwerp van decreet dan ook gerealiseerd worden.

Uit de vorige VVP-reacties op het decreet sport bleek reeds dat het ontwerp van decreet positief onthaald wordt, en dit om meerdere redenen.
In het decreet vinden we een erkenning en correcte inschatting van de rol die de provinciebesturen spelen in het sport voor allen – beleid. In het decreet werden de resultaten van het **kerntakendebat** verwerkt. De focus op gehandicaptensport binnen het provinciaal sportbeleidsplan is hier een perfect voorbeeld van. Het decreet draagt bij tot een decentralisering van het beleid vanuit een interbestuurlijk partnerschap. De Vlaamse Gemeenschap moet echter wel beseffen dat dit (vooral richting gemeenten) met een voldoende grote middelenoverdracht gepaard moet gaan.

De intentie de **planlast** laag te houden, resulteerde in een 'licht' decreet. Hieraan gekoppeld krijgen gemeenten, provincies en VGC ruimte voor eigen beleidsaccenten, zowel binnen als buiten de uitvoering van de 'decretale taken'. Deze filosofie moet doorgetrokken worden in de uitvoeringsbesluiten, maar ook in de administratieve verwerking van beleidsplannen en jaarlijkse verslagen.

Het decreet beoogt ook een multiplicatoreffect, het wil de (politieke) aandacht voor sportbeleid op lokaal en provinciaal beleid verhogen. Uit de voorwaarden die opgelegd worden aan gemeenten en provincies, blijkt dat deze ook een serieus engagement aangaan wat budget en personeel ter uitvoering van het sportbeleidsplan betreft.
Er is eerder reeds aangegeven dat de provincies kunnen instemmen met de algemene **subsidie-voorwaarden**: sportbeleidsplan opstellen door middel van communicatieve planning – installeren en voldoende betrekken van de sportraad – voorzien van minstens 2 sportgekwalificeerde sportambtenaren.
De provincies hebben al langer ervaring in het opstellen van een sportbeleidsplan. Wij bepleiten hier voldoende afstemming tussen de verplichtingen opgelegd door het provinciedecreet in verband met strategische meerjarenplanning (zie provinciedecreet, artikel 142), en de verwachte sectorale planning.
De provincies hebben nu al een constructieve samenwerking met hun sportraden bij de uitbouw van het sportbeleid. Ook naar de sportgekwalificeerde ambtenaren vormt zich geen probleem.

Twee bijkomende voorwaarden aan provincies en gemeenten leggen financiële **engagementen** vast. Provincies en gemeenten matchen de Vlaamse subsidie met 50% (een halve euro voor een euro), en engageren zich er toe hun globale sportbegroting (dus ruimer dan uitvoering subsidiabele onderdelen uit het sportbeleidsplan) niet te verminderen ten opzichte van het referentiejaar 2006. Gezien de meerwaarde die zo gerealiseerd wordt, konden de provincies hiermee instemmen. Dit principe moet wel steeds afgewogen worden tegen de globale financiële uitvoering van het decreet door de Vlaamse Gemeenschap. Hierover later meer.

Een voor de provincies inhoudelijk belangrijk punt, is de decretale erkenning en verankering van de organisatie van een pool voor sportgekwalificeerde lesgevers. Het decreet ondersteunt zowel de provincies voor hun inbreng als **Vlabus vzw** door middel van een voorafname voor de organisatie van een landelijk secretariaat. Dit is een erkenning voor het goede werk dat al langer geleverd wordt. De decretale erkenning van Vlabus was ook een vraag van het Sport voor Allen- platform. Even belangrijk voor Vlabus als decretale erkenning, is het oplossen van de DAC-kwestie.

Minister Anciaux heeft meermaals de ambitie uitgesproken door middel van dit decreet een financiële inhaalbeweging uit te voeren voor het lokale sportbeleid. Hierin toont hij zich voorzichtig realist door gefaseerd te werk te gaan.
De minister weet dat het succes van dit decreet deels afgewogen wordt aan de **financiële meerwaarde** dat het betekent. Het vorige decreet werd immers gekenmerkt door een ondermaatse uitbetaling. Tijdens de voorbereiding van dit decreet kregen de provincies vlak voor de goedkeuring van het voorontwerp door de Vlaamse regering plots te horen dat hun beleidssubsidie voor 2008 eenmalig gehalveerd werd (artikel 35). De vrijgekomen middelen zouden gebruikt worden om een overgangsmaatregel te financieren voor gemeenten die er financieel op achteruitgaan ten opzichte van het huidige decreet.
Wij hebben aan de minister al meegedeeld dat we begrip hebben voor deze maatregel die de gemeenten (terecht) ten goede komt. Wij hopen niet dat ze de voorbode is van een reeks ingrepen in het provinciale subsidiebedrag. Het decreet vermeldt een beleidssubsidie van maximum 0,2 euro per inwoner voor de provinciebesturen. Bij de gemeenten noch VGC staat het woord maximum vermeld bij de beleidssubsidie.
De provinciebesturen rekenen er op dat de beleidssubsidie vanaf 2009 'stabiel' en dus ongewijzigd blijft.

(Selectieve) artikelsgewijze bespreking

Artikel 2:
2°: Minister Anciaux plaatst dit decreet in zijn Sport-voor-Allen-beleid, welke naast het topsportbeleid staat op Vlaams niveau. Consequentie hiervan is dat uitgaven van steden/ gemeenten en provincies ifv topsport of competitiesport op hoog niveau niet subsidiabel zouden zijn binnen dit decreet. Is de grens tussen topsport en sport voor allen steeds voldoende duidelijk?

Artikel 8: indien het beschikbare budget niet volledig besteed kan worden binnen het decreet (gemeenten stappen niet terug, geld teruggevorderd, etc…) engageert de Vlaamse regering er zich toe dit geld opnieuw te investeren in het lokale Sport voor Allen-beleid. Wij willen alvast suggereren in 2008 eventuele overschotten te investeren in een overgangsmaatregel voor gemeenten die er financieel op achteruitgaan…waardoor de provinciale beleidssubsidie voor 2008 terug hersteld kan worden?

Artikel 10:
§ 1. Het decreet vermeldt letterlijk: "De provinciale subsidie bedraagt maximum 0,2 euro per inwoner". Het woord maximum komt bij gemeenten noch VGC voor, en is dan ook overbodig.
Bovendien suggereert het dat de provinciale beleidssubsidie gebruikt zou worden om (indien nodig) financiële tekorten in de uitvoering van het decreet aan te zuiveren. Wanneer de provinciale beleidssubsidie hierdoor varieert, ontstaat een onduidelijke en onzekere situatie op budgettair vlak.
§ 2. De helft van de Vlaamse subsidie moet besteed worden aan de directe financiële ondersteuning van de sportactiviteiten van bovenlokale verenigingen.
Het decreet legt geen welbepaalde definitie vast op dit vlak, maar men rekent er op dat de praktijk zal uitwijzen hoe dit in de nabije toekomst in de praktijk verloopt. De geboden beleidsruimte hier mag achteraf niet contraproductief blijken.

Het hoofdstuk rond **sportinfrastructuur** is niet subsidiabel en wordt niet gesubsidieerd binnen het decreet. De provincies vragen dat er, ondanks het gebrek aan financiering, wel een zekere finaliteit aan het opstellen van een hoofdstuk over sportinfrastructuur verbonden wordt. Hoofdstuk 5 zou moeten uitmonden in een accuraat en bruikbaar overzicht op de sportinfrastructuursituatie. Een resultaat hiervan kan de interbestuurlijke aanpak van deze problematiek zijn, bijvoorbeeld door middel van een interbestuurlijk sportinfrastructuurfonds, iets waar de provincies al langer voor pleiten. Om de gemeenten en provincies te ondersteunen in het opstellen van dit hoofdstuk uit het sportbeleidsplan, is het nuttig de sportinfrastructuurinventaris van het Bloso open te stellen voor de sector.
§ 3 en § 4. Aan hoofdstukken 1, 2, 3 en 4 wordt een bestedingspercentage van resp. 50, 20, 10 en 10 procent van de Vlaamse beleidssubsidie gekoppeld. De provincies kunnen vervolgens autonoom beslissen over de besteding van 10 % van de Vlaamse beleidssubsidie over de eerste 4 hoofdstukken. Het 5de hoofdstuk komt hier niet voor in aanmerking. Investeringen in sportinfrastructuur worden financieel sowieso niet tot de uitvoering van het decreet gerekend. Wij wensen er op te wijzen dat de provincies hierdoor zelf mogen beslissen over de bestemming van 10% van de Vlaamse beleidssubsidie, in tegenstelling tot 20% bij gemeenten en VGC.

In het verleden hebben de provincies er voor gepleit enkel aan hoofdstuk 1 (ondersteuning bovenlokale sportverenigingen) een bestedingspercentage van 50% te koppelen, en geen bestedingspercentages aan de andere hoofdstukken.

Artikel 11, § 3: een louter intergemeentelijk sportbeleidsplan kan slechts ingediend worden door max 3 aangrenzende gemeenten die samen 30.000 inwoners tellen. Binnen het regio-overleg zullen de provincies potentiële samenwerkingsverbanden stimuleren. Het is ons echter niet duidelijk of de Vlaamse Gemeenschap zelf met deze passage intergemeentelijke samenwerking wil bevorderen, dan wel beperken tot een kleine schaal.

Artikel 19: Nadere regels waaraan het provinciaal sportbeleidsplan moet voldoen worden bepaald door de Vlaamse regering (uitvoeringsbesluiten). In de filosofie van de planlastvermindering is de Vlaamse Gemeenschap het aan zichzelf verplicht deze beperkt te houden.

Artikel 21: Het provinciaal sportbeleidsplan wordt halverwege de uitvoeringsperiode geëvalueerd. Door middel van uitvoeringsbesluit wordt vastgelegd op welke wijze dit dient te gebeuren. Op het einde van de beleidsplanperiode wordt het sportbeleidsplan geëvalueerd op zijn beleidseffecten. De verplichting hiertoe is in het decreet opgenomen; het decreet vermeldt niet of hierover een rapport overgemaakt moet worden aan de Vlaamse Gemeenschap, of welk gevolg hieraan gegeven wordt.

Artikel 22: dit artikel beklemtoont dat het om een inspanningsverbintenis tussen Vlaamse provincies en Vlaamse Gemeenschap gaat. Om de planlast te beperken gebeurt afstemming op de eigen, provinciale procedures (goedgekeurde rekening). De voorwaarden waaraan voldaan moet worden, vormen geen onoverkomelijk probleem: indienen sportbeleidsplan, uitvoeren tussentijdse evaluatie en jaarlijks verslag over de uitvoering van het sportbeleidsplan overmaken.

Artikel 26: §1: de passage over de samenstelling van de sportraad is identiek voor gemeenten en provincies. Echter: private organisaties en het onderwijs vormen op provinciaal niveau niet dezelfde gesprekspartner als op lokaal niveau. De provinciebesturen zullen trachten het onderwijs (o.m. langs SVS) en de private sector te betrekken binnen hun sportraad, maar kunnen niet afgerekend worden op het welslagen hiervan. Met betrekking tot §3 bepleiten de provinciebesturen een pragmatische opstelling, waarbij de provinciale sportdienst in de mate van het mogelijke de sportraad facilitair ondersteunt.

Artikel 29: De decretale erkenning en subsidiëring van Vlabus wordt langs dit artikel en dus in het decreet inzake lokaal en regionaal sportbeleid geregeld. Vlabus wordt immers gezien als een belangrijke ondersteunende partner tav het lokale sportgebeuren, en het sport voor allen beleid. Men ziet Vlabus ook als een 'steunpunt' tav tewerkstelling in de sportsector. Er gebeurt een voorafname van 25.000 euro ter ondersteuning van Vlabus. De overdracht van de DAC-loonsubsidies zou gebeuren naast het decreet inzake lokaal en regionaal sportbeleid. Het decreet vermeldt hier specifiek een provinciale taak. Dit alles wordt toegejuicht, maar de DAC-kwestie blijft de nodige aandacht trekken.

Artikel 35: Voor 2008 wordt de provinciale beleidssubsidie 0,1 euro per inwoner. Het decreet vermeldt hier duidelijk een eenmalige ingreep. Bij artikel 8 hebben wij al gesuggereerd deze ingreep (indien mogelijk) op te vangen door restmiddelen hiervoor aan te wenden ipv provinciale middelen, indien mogelijk. Zullen alle gemeenten immers al ingestapt zijn in 2008?
➔Voorstel: In dit artikel een passage inlassen die voorziet dat eerst de restmiddelen van het gemeentelijke budget gebruikt worden om de overgangsmaatregel te financieren. Enkel wanneer duidelijk is dat deze niet toereikend zijn, worden de provinciale middelen gebruikt in 2008.

Conclusie

De provinciebesturen kunnen instemmen met het ontwerp van decreet. Belangrijke voorwaarden in het slagen van het decreet zijn de financiële uitvoering en de mate waarin de filosofie van het decreet ook gevolgd wordt in de uitvoering. We hopen dat de openheid van het decreet, niet gaat leiden tot onduidelijkheid die contraproductief wordt in de toekomst.

De provinciale beleidssubsidie mag niet tot doel hebben jaarlijks gebruikt te worden om de financiële uitvoering van andere onderdelen uit het decreet bij te passen. De provinciebesturen rekenen op een stabiele beleidssubsidie vanaf 2009.